

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 26 Μαρτίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 17

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τὸ νοῦ σὰς, παλλικίρια μου !
Κρυφτήτε ὥσπου νὰ σὰς σαλπίσω.

Τώρα ξεπρόβαλε κι' ὁ Τζέι Χάρ-
περ ντυμένος κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἐλα-
φρὰ καὶ ἀρματωμένος βαρεὶά ἔπως
καὶ ὁ Τόμ.

— Ἀλτ ! τοῦ φώναξε ὁ Τόμ ! Τίς
τολμᾷ νὰ εἰσχωρῇ ἀνευ τῆς ἀδείας
μου εἰς τὸ δάσος τοῦ Σέργουδ ;

— Ὁ Γουίδους τῆς Γουισθόρνης δὲν
ἔχει ἀνάγκην τῆς ἀδείας οὐδενός.
Τίς εἰσαι σὺ ὅστις... χμ... ὅστις ποῦ...

— ... Ὅστις τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ μὲ
τοιαύτην γλῶσσαν πρὸς ἐμέ ! τὸν
βοήθησε ὁ Τόμ ψιθυρίζοντάς του τὰ
λόγια του, γιὰτὶ ἔπαιζαν πιστὰ σύμ-
φωνα μὲ τὸ κείμενον τοῦ βιβλίου.

— Τίς εἰσαι σὺ ὅστις τολμᾷ νὰ
ὀμιλῇ μὲ τοιαύτην γλῶσσαν ;

— Τίς εἰμαι ; Καὶ ἐρωτᾷς ; Εἶμαι
ὁ Ροβίνος τῶν δασῶν, ὡς θὰ τὸ πλη-
ροφορηθῇ τὸ ἄθλιον σαρκίον σου
συντόμως !

— Πῶς ; Ἐνὶ εἰσαι πράγματι ὁ
διάσημος ἐκεῖνος ληστής ; Μὲ χαρὰν
θ' ἀντιμετωπίσω τὸ ξίφος σου, διὰ
τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὠραίου τούτου
δάσους.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τράβηξαν κι' οἱ
δύο τὰ ξύλινα σπαθιά τους, πέταξαν
τὰ ἄλλα τους ὅπλα, στάθηκαν ὁ ἕνας
ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ ἄρχισαν νὰ
ἐξομαχοῦν μὲ ὅλους τοὺς κανόνες,
δύο χτυπήματα ἐπάνω, δύο κάτω.
Σιγά, σιγά ἡ πάλη τους ἔγινε ζωη-
ρότερη ὥσπου καὶ οἱ δύο τους ζεστά-
θηκαν κι' ἀναψαν κι' ἔγιναν κατα-
κόκκινοι. Ἀξαφνα ὁ Τόμ ἐμούγ-
γρισε :

— Μὰ πέσε λοιπὸν ἐπιτέλους !
Γιὰτὶ δὲν πέφτεις ;

— Γιὰτὶ νὰ πέσω, ἀφοῦ ἐσὺ τρῶς
τίς περισσότερες ;

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ ; Ἐγὼ δὲν
μπορῶ νὰ πέσω. Τί γράφει τὸ βι-
βλίον ; Τὸ βιβλίον γράφει : «Καὶ δι'
ἐνός φοβεροῦ ὀπισθοῦ χτυπήματος

Ὁ Τόμ κάθησε κάτω ἀπὸ μιὰ χοντρή βαλανιδιά
(Σελ. 188, στ. α')

ἔρριψε χαμαὶ νεκρὸν τὸν δύστυχο
Γουίδον τῆς Γουισθόρνης. Πρέπει
λοιπὸν νὰ γυρίσῃς τὴ ράχη σου γιὰ
νὰ μπορέσω νὰ σὲ χτυπήσω ἀπὸ
πίσω.

Σ' ἔνα τέτοιο ἀκαταμάχητο ἐπι-
χείρημα ὁ Τζέι δὲν μποροῦσε νὰ
φέρῃ ἀντιλογία. Ἐστρίψε τὴ ράχη

του, ἔφαγε τὸ «φοβερὸν κτύπημα»
καὶ ἔπεσε «χαμαί». Ὅταν στηλώθη-
κε πάλι στὰ πόδια τοῦ εἶπε :

— Τώρα ὅμως πρέπει νὰ σὲ σκο-
τώσω κι' ἐγώ. Στρίψε τὴ ράχη σου.
Ὅτι ἔπαθε ὁ ἕνας πρέτει νὰ πάθῃ
καὶ ὁ ἄλλος.

— Μὰ δὲν γίνεται αὐτό, Τζέι. Δὲν

τὸ γράφει τὸ βιβλίον. Δὲν θυμᾷσαι ;
— Νὰ τὸ βρᾷσω τὸ βιβλίον. Αὐτὸ
εἶναι ἀδικία μεγάλη.

— Γιὰ στάσου, Τζέι, ξέρεις τί νὰ
κάνουμε ; νὰ γίνῃς ἐσὺ τώρα ὁ καλό-
γερος ὁ Τούκ ἢ ὁ Μώτς, ὁ γιὸς τοῦ
μυλωνᾶ καὶ μὲ μιὰ ξυλιά νὰ μὲ κου-
τσάνῃς γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή. Ἡ ὄχι

μου ήρθε μία ιδέα! Να γίνω και σύ για μία φορά μονάχα ο Ροδίνος των δασών κι' εγώ να γίνω σερίφης του Νότιγγχαμ κι' εσύ θά με σκοτώσεις.

Μ' αυτή τη λύση ικανοποιήθηκε ο Τζόε και αφού έδωσε τη δίψα του για αίμα ξανάγινε ο Τόμ Ροδίνος και ο Τζόε έγινε η επίβουλη καλόγρια που του παραμέλησε τις πληγές του κι' έτσι μαζί με το αίμα του έφυγε κι' άλλη η δύναμη του ήρωα. Στο τέλος δε ο πολύμορφος Τζόε, παραστήνοντας μια δλόκληρη συμμορία από ληστές που έκλαιγαν και θρηνοούσαν, ανασήκωσε τον Τόμ, του έβαλε το τόξο στο άδυναμά του χέρι και ο Ροδίνος είπε ξεψυχώντας:

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ

ΛΑΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Τό πήρε, το σταύρωσε πρώτα με το μαχαίρι κι' άρχισε να κόβει φέτες κι' αφού μ' αυτές γέμισε το τραπέζι, το ψωμί δεν είχε τελειωμό.

Εκεί που έτρωγαν πέρασαν από το μοναστήρι κάτι ξένοι, τους τραπέζωσαν και εκείνους, και αυτό το έκαναν οι καλόγεροι για πρώτη φορά στη ζωή τους και στο τέλος έχορτασαν τόσο, που δεν είχαν χαρτάσει ποτέ.

Εδόξασαν με την καρδιά τους το Θεό για το θαύμα που είδαν και δεν ήξεραν με τί τρόπο να ευχαριστήσουν τον νέο που εξ ατίας του κατάλαβαν τί έπρεπε να κάνουν εδώ και τόσα χρόνια.

Όταν οι ξένοι με τον νέο έφευγαν, οι καλόγεροι έδωσαν σε όλους από ένα ψωμί.

Από κει ο νέος άντάμωσε στην άκροδασιά τον γέρο ξυλοκόπο και τον είδε πιδ γερασμένο και πιδ καμπουρισμένο.

Γεία σου, σκυροπατέρα, έμαθα από τον Χριστό, πως θά ήσυχάσης όταν θά μεγαλώσουν τα όρφανέμένα από γονείς εγγόνια σου να σε γεροκομίσουν, μ' ως τότε, γιά να μ' η κοπιάζης πολύ, θά βρής αβριο τ' πρωί κι' ελως, έξω από την καλύδα σου δυο γερά αλογα.

«Τέ ένα, θά το κρατήσης να φορτώνης τα ξύλα σου, να το καθαλάς και έτσι να ξεκουράζεσαι και το άλλο θά το χαρίσης στο γείτονά σου που έχει τα πολλά παιδιά να βρίσκη μ' αυτό δουλειά».

Σάν του είπε αυτά, το δωσε και φλουριά, τον αποχαίρησε και άρχισε πρόσχαρος την πορεία του γιά

την πολιτεία του πατέρα του. Θά ήθελε καμιάς ημέρας διάστημα να μπη σ' αυτή, που είδε έξω από μία καλύδα, ένα γέρο με μακρὰ γενειάδα, σκυμμένο σ' ένα μεγάλο βιδίο απλωμένο στα γόνατά του. Τόν χαίρησε με σεβασμό και τόν άκουσε να του λέη:

—Καλώς, το καλό παιδί που γύριζε τόσα χρόνια για το θέλημα του πατέρα του, και τώρα πάει να το πη πως τά γραμμένα δεν ξεγράφονται.

Ο νέος παραξενεύτηκε πολύ και τόν ρώτησε:

—Είμαι καθώς το λές, μ' ας πώς το γνωρίζεις;

—Δεν ξέρω αυτό μόνο, μ' και άλλα που πρέπει να τα μάθης, άκου τα λοιπόν:

«Δεν είσαι όπως νομίζεις γιός του βασιλιά, παρὰ ψυχοπαίδι του, και είναι γραμμένο να πάρης γυναίκα σου την βασιλοπούλα που δεν είναι αδερφή σου, έτσι θά καθήσης στο θρόνο του ψυχοπατέρα σου και ο ίδιος θά σου προσέση να σε κάνη γαμπρό του.

«Κάτω από την βασιλεία σου, ο λαός σου θά περνά ευτυχισμένος, γιατί, με το να γυρίσης κόσμο και κόσμο, είδες και έμαθες πολλά γιά να ξεχωρίσης το καλό απ' το κακό.

«Αμα πās στον τόπο σου, να παρυσιαστής εκεί σάν ξένος και θά γίνουν όλα όπως είναι γραμμένα γιά σένα και γιά τον πατέρα σου».

Ο νέος τόν ευχαρίστησε γιά την συμβουλή του, τόν αποχαίρησε και πήγε στο βασίλειο του ψυχοπατέρα του.

Εκεί κανείς δεν τόν γνώρισε, γιατί και χρόνια είχαν περάσει από τον καιρό που έφυγε και πολύ άγνωστος είχε γίνει! ήταν τώρα ένα παλλικάρι δμορφο και καλοδεμένο.

Από την πρώτη ημέρα, έβαλε στο μάτι ένα μεγάλο μαγαζί που ήταν κοντά στο παλάτι, ήρθε σε συμφωνία με τόν μαγαζάτορά του, το άκριβοπλήρωσε και τώκανε δικό του.

Όποτε το έσιγύρισε και το γέμιζε πραγμάτειες ως εκεί που δεν έπαρνε άλλες, άφ' ού έκανε αυτό, κάθισε σ' ένα σκαμνί έξω από το μαγαζί του και άρχισε να παίζη την φλογέρα του.

Στο άκουσμα της, που ήταν πολύ γλυκό, βγήκε η βασιλοπούλα στο παράθυρο και δεν χόρταινε να τόν ακούη και να τόν βλέπη τόσο, που δεν της έκανε καρδιά να ξεκολλήση από κει.

Αυτό γινότανε κάθε μέρα και σάν πέρασε μιά βδομάδα, άρχισε η βασι-

λοπούλα να μην έχη όρεξη ούτε γιά φαί, ούτε γιά τίποτε άλλο. Η βασίλισσα που το πρόσεξε την ρώτησε τί έχει:

—Τί θέλεις να έχω, μάνα; θέλω να μου δώσετε άντρα το παλλικάρι που έχει το μαγαζί απέναντί μας.

—Σε καλό σου, κόρη μου, τόσα και τόσα βασιλόπουλα σε γύρεψαν ως τώρα και κανένα δεν ήθελες να πάρης με την πρόφαση δι δεν θά παντρευτής πριν γυρίση ο αδερφός σου από το θέλημα του πατέρα σου.

—Ναι, μ' πέρασε τόσος καιρός και γιά να μ' ησυχαιώση θά πη πως χάθηκε, έπειτα κάτι μ' ού λεί μεσα μου πως αυτό το παλλικάρι είναι γραφτό της Μοίρας μου να γίνη άντρας μου.

Η βασίλισσα το είπε στο βασιλιά και εκείνος που άγαπούσε τόσο πολύ την κόρη του, έβαλε τους παλατιανούς του να ζητάουν αν ο νέος ήταν καλός.

Όταν αυτοί τόν έπληροφόρησαν πως έμαθαν από τους γειτόνους δι ήταν πάρα πάνω από καλός, τόν κάλεσε στο παλάτι, τόν τραπέζωσε και από τις όμιλίες που έκανε μαζί του, τόν έκατάλαβε πως είχε χρυσή καρδιά, γι' αυτό του έπρότεινε να τόν κάνη γαμπρό του.

Εκείνος έδέχτηκε πρόσχαρα, και το ίδιο βράδυ κάνανε και τέραθωνιάσματα.

Σε λίγο καιρό γίνηκε και ο γάμος με μεγάλες χαρές. Σάν έκάθησαν κι' έφαγαν στο τραπέζι, πριν νάρχισουν τραγούδια της τάβλας είπε ο γαμπρός στο βασιλιά!

—Δεν λές, πατέρα, καμιά ιστορία να περάση ή ώρα;

—Δεν είναι στιγμή, παιδί μου, γιά ιστορικό, τώρα έχουμε χαρά γιά το γάμο σας και ούτε ξέρω καμιά.

—Α! τότε άκου, πατέρα μιά, που θά πω εγώ, και άρχισε να λέη το περιστατικό το δικό του.

Ο βασιλιάς άκούοντάς τον τάχασε και τόν άντέκοψε βιαστικά, τί του είπε ο Χριστός.

—Μου είπε, πατέρα, πως τά γραμμένα δεν ξεγράφονται και το είδες και μοναχός σου: "Αθελά σου με ζήτησες γαμπρό, ένω προσπάθησες με κάθε τρόπο να με κάνης να μ' ησυχαιώσω στο βασίλειό σου.

Ο βασιλιάς παραδέχτηκε πειά πως τά γραμμένα δεν ξεγράφονται.

Από τότε πέρασαν όλοι τους μαζί μιά ζωή χαρούμενη και ευτυχισμένη.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΕΑΝΑΡΘΕ κι' η μεγάλη, η άγία ημέρα, πού, σ' ένα ωραίο διπλογιόρτι, θρησκευτικό κι' εθνικό γιορτάζουμε την άπελευθέρωση της ανθρωπότητος με τόν Ευαγγελισμό και την έπιστροφή της Έλευθερίας στην Έλλάδα με τόν όρκο τών ήρώων στην Άγία Λαύρα:

Φεύγουν απ' όλες τις μεριές οι Τούρκοι τρομαγμένοι, Ένω προσέρχεται ο Γερμανός κι' ήχολογούν οι άλλοι Τόν όρκον όπου έπεισε βαθιά την οικουμένη.

Αλλά που βρισκόταν, από πού έγύρσε η Έλευθερία, όταν την έφώναξαν τη μεγάλη εκείνη ημέρα που ήταν «το πλήρωμα του χρόνου»;... Ο ποιητής τήν έφαντάσθηκε να κάθεται περίλυπη και να περιμένη κάτω απ' τη γη, μέσα στους τάφους τών παλαιών Έλλήνων, που πεθαίνοντας την πήραν μαζί τους:

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη
Τών Έλλήνων τα ιερά
Και σάν πρώτα άντρεωμένη,
Χαίρε, ω, χαίρε, Έλευθερία!

Η ιδέα είναι θαυμαστή και λένε πως ο Σολωμός την έμπνεύσθηκε από έναν άλλον ζακυνθινό ύμνο, παλαιότερο, του Άντωνίου Μαρτελάου, που άρχιζε έτσι:

Όθεν είσθε τών Έλλήνων
Παλαιά, άντρεωμένα,
Κόκκαλα έσκορπισμένα,
Τώρα λάβετε πνοή.
Σεις φωνές της σάλπιγγός μου κτλ.

Στους στίχους αυτούς, βλέπετε, παρυσιάζονται τα παλαιά κ ό κ α λ α τ ω ν Έ λ λ ή ν ω ν, που ονομάζονται κι' άντρεωμένα, να παίρνουν πνοή, να ζωντανεύουν και ν' ανασταίνονται στο φιλελεύθερο σάλπισμα που άκούγεται πρώτη φορά ύστερ' από τόσους αιώνες σκλαβιάς. Τρεις λέξεις όμοιες υπάρχουν και στις δυο στροφές. Καθόλου λοιπόν άπίθανο η ιδέα του Σολωμού να πηγάζη από το Μαρτελάου. Ο Σολωμός όμως τήν άλλαξε, τήν άπλωσε, τήν ύψωσε και τήν τελειοποίησε. Στο φιλελεύθερο σάλπισμα δεν ζωντανεύουν οι έλευθεροί νεκροί, αλλά ξεπηδά η ίδια η Έλευθερία που κατοικούσε στους τάφους τους:

Κι' εκεί-μέσα κατοικούσες
Πικραμένη, έντροπαλή,
Κι' ένα στόμα καρτερούσες
«Έλα πάλι» να σου πη.

Και γά, το «έλα πάλι» άκούσθη-

κε. Άκούσθηκε βροντερό την 25 Μαρτίου του 1821. Κι' η Έλευθερία άνέθηκε κι' έτρεξε κοντά σ' εκείνους που τήν καλούσαν. Ήταν σκλάβοι κι' έγιναν άμέσως έλευθεροί. Η Έλευθερία, με το φοβερό σπαθί στα χέρια, τους οδηγούσε. Και με τη μεγάλη θεά οδηγό κι' έμπνεύστρια, έκαμαν όλα εκείνα τα ήρωικά κατορθώματα που άπελευθέρωσαν την πατρίδα τους γιά πάντα. Και γιά πάντα η Έλευθερία έμεινε μαζί τους. Έτσι τήν έχουμε τώρα μαζί μας κι' έμεις οι άπόγονοι. Έτσι θά τήν έχουν αβριο κι' οι άπόγονοί μας. Κι' η 25 Μαρτίου θά γιορτάζεται στους αιώνες:

Μέρα λαμπρή, μέρα γλυκιά, μέρα χαριτωμένη,
Όσες φορές η όψη σου στην Έκκλησιά προβάλλη,
Πάντα με δάφνη έλευθερη θά τήν ιδής σπαρμένη!

Τα ήρωικά, τα μεγάλα, τα θαυμαστά εκείνα κατορθώματα, στη στεριά και στη θάλασσα, άναπολόμμε αυτή την ημέρα κι' ανατριχιάζουμε από ένθουσιασμό. Θυμούμαστε τους

ήρωες του 21, κι' αισθανόμαστε στην ψυχή μας τόν ήρωισμό τους και το μεγάλο τους πατριωτισμό. Μελετάμε τα λαμπρά παλλικάρια και γινόμαστε καλύτεροι, άνώτεροι, έλευθερώτεροι να πούμε έτσι, στη θύμησή τους. Ο άνώνυμος ποιητής του δημοτικού τραγουδιού φαντάζεται πως ο άετός, που τρέφεται με σάρκες άντρεωμένων νεκρών, θά τρανέψη, θά θεριέψη,

θα κάμη πήχυ το φτερό και σπιδαιή το νύχι.

Αυτό είναι συμβολικό. Θέλει να πη πως άντρεύει όποιος τρέφεται από άντρεωμένους, κι' όχι βέβαια τρώγοντας τις σάρκες τους, παρὰ επικοινωνώντας με την ψυχή τους. Έτσι και μείς, θυμούμενοι τους ήρωες του 21, άναστρέφόμενοι μαζί τους, μελετώντας τη ζωή τους, τη γεμάτη άντρεία, φιλελευθερία και πατριωτισμό, αισθανόμαστε τα φτερά της ψυχής μας να μεγαλώνουν.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'

Κάθε βράδυ, όταν το μεγάλο ρολόι που στέκεται πάνω στην κονσόλα, ανάμεσα σε όραια βάζα και πιάτα ζωγραφιστά, χτυπά έννέα, πάντα ή γιαγιά θά πη του Κωστάκη: «Χρυσό μου, είναι ώρα να πās να κοιμηθής», και πάντα ο Κωστάκης θά της απαντήση: «Όχι, γιαγιά μου, δεν θέλω να πάω να κοιμηθώ, δεν νυστάζω ακόμα».

Κι' όμως νυστάζει. Με κόπο κρατεί άνοιχτά τα μάτια του, σφίγγει-

κάθε τόσο τους γρούθους του, τεντώνεται και, όταν δεν τόν βλέπουν, χαμουσιέται τόσο πολύ, που φοβάσαι μην του έξορθωθί το σαγόνι. Ο μπαμπάς συνήθως λείπει, γι' αυτό είναι καπετάνιος και τόν περισσότερο καιρό ταξιδεύει. Αν ήταν εκεί, θά του έλεγε όρατες ιστορίες κι' ο Κωστάκης θά ξενοσταζε. Αλλά ή γιαγιά κι' η μαμιά ράβουν βιαστικά κάτω από το φως της μεγάλης λάμπας και δεν μπορούν να του λένε ιστορίες. Γι' αυτό ο Κωστάκης νυστάζει. Είναι και κουρασμένος από τα παιχνίδια και τα τρεχάματα της ημέρας.

Αλλά γιατί δεν θέλει να πάη να κοιμηθί; Γιατί κοιτάζει το ρολόι και παρακαλεί να γινόταν κανένα θαύμα, να γυρίαν οι δείκτες πίσω, ώστε να μη του πη ακόμα ή γιαγιά πως είναι ώρα... Πρώτο, γιατί ή άξιοπρέπεια του δεν τόν έπιτρέπει να πλαγιάζη πριν από τους μεγάλους σάμωρο παιδί. Και δεύτερο, γιατί βαρύνεται το γδυσίμο. Ξέρεις τί είναι να νυστάζης και να είσαι ύποχρεωμένος να γδυθής; Αν τόν βοηθούσε του-

τά 60 θά γίνονιν. . . ὅσα θέλει ὁ Θεός.)
Γ. Ροῦσον («Ὁδὴν» ἐστὶν αὐτῷ χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) **Εὐαγόραν** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, ἐνέκριναι) ἐστὶν αὐτῷ φίλο τὰ φυλλάδια καὶ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.) **Ἑλλήν Α. Οἰκονόμου** (καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ στὴ φιλίᾳ μας ἐστὶν αὐτῷ τὰ φυλλάδια ἀπὸ τὴν ἀρχήν) **Ριντιντίν** (ἔχι, ἄλλες ἀσκήσεις δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς τώρα ἀπὸ μὴ μόνον συλλογὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στέλνῃ καθέννας) ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ καὶ περιμένει.) **Ἀρτανιάν** (πολὺ εὐχαρίστησάς σου καὶ γράφεις) ὦ, πολλὰ περιμένω ἀπὸ τὸ Σὺλλογὸν σὰς πῶς πῆγε ἡ ἐκδρομὴ δὲν ἦταν βέβαια λόγος νὰ μὴ σάφηνῃ ἡ μαμμὰ νὰ πηγαίνῃς, ἐπειδὴ μὴ φορὰ, σ' ἐκδρομὴ σχολικὴ, ἔτυχεν νὰ πάθῃ ἕνα παιδί ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ αὐτῶ συμβαίνειν πολὺ σπάνια, καὶ ἐπειτα ἐν εἰσοὶ τόσο φόβος καὶ προσεκτικὸς) **Σεβὰχ Θαλασσινόν** (τὸ 15ο φυλλάδιον εἶχε τυπωθεῖ ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου, ὥστε συμμορφωθεῖς γιὰ τὸ μέλλον οἱ λύσεις σου ἔφθασαν ἐγκαίρως) **Γαληνέμην** (τὸ ἐνέκριναι) δὲν πειράζει ἀπὸ ἔχεις τόσα μαθήματα, νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν μπορῇς καὶ μακάρι νὰ μοῦ ἐκκῆναι ὅλοι ἀπὸ ἕνα ξεσπάθωμα εὖ καὶ σένα) **Μπελλέτσαν** (χαίρω πολὺ θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδώνυμου σου καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) **Γαλανομάταν**, **Ἰ. Σαθόν**, **Κοῦκον** κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαρτίου θάπαντῇ ὡς ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

211. Δεξιόγραφος
 Προσωπικὴ τὸ πρῶτό μου,
 Ἀλλὰ σ' αἰτιατικὴ.
 Τὸ δευτέρου καὶ γλυκύ.
 Τὰ δυὸ μαζὶ βασιλίσσα
 Ἀποτελοῦναι μυθικὴ

Τσάρεβιτς

212. Συλλαβόγραφος
 Ἄν πάρῃς ἄρθρο καὶ θεὸ
 Κι' αἰτιασῇς ταιριασῇς,
 Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου στὸ λεπτὸ
 Θὰ μᾶς παρουσιάσῃς.

Κυφελιωτάκι

213. Στοιχειόγραφος
 Σύγχρονος εἶναι ποιητής,
 Γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον ἰνδός.
 Τὸ τελευταῖον τοῦ ἀφαιρεῖς;
 Γίνεται ἀτελοῦσάτα. . . χορὸς!

Μέρτα Φλώρη

214. Αἵνιγμα
 Μέσα στοὺς βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου
 Δύτη, θὰ βρῇς τὸ ἀρσενικὸ μου.
 Πόλεις γνωστὲς σου καὶ οἱ δύο
 Τὸ θηλυκὸ καὶ τὸ οὐδέτερό μου.

Σιφουνάς

215. Ἀσπὴρ
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *
 * * *

Φυσιολάτρης

216. Κρυπτογραφικόν

1234563 = Ἀρχαῖος καλλιτέχνης.
 256164563 = Ἐπίθετον.
 36164 = Ἀρχαία πόλις.
 4126 = Ἀάπη, βούρβουρος

56163 = Σημεῖον.
 6163 = Ἐπίθετον.

Βιργίλιος

217-221. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγομματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μάϊος, Αἶας, ἀκοή, χάρος, δῆμος.

Διπρόσωπη

222. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα κράτος τῆς Εὐρώπης:

1, Εὐρωπαϊκὴ ὁροσειρά 2, Μοῦσα 3, Πόλις τῆς γαλλικῆς Ἀφρικῆς 4, Βλῆμα 5, Πολύτιμος λίθος.

Φυσιολάτρης

223. Φωνηεντόλιπον
 μ-ψδ-λλ-λθ

Ρόζα Λίνα

224. Γρίφος ἐν μεταφράσει
 χλωμό - ἀσθενεῖ - μάλιστα - ἀπουσιάζεις - μενεξέδες - τρώγεις.
 Αἱ λέξεις αὗται, μεταφραστικῶς εἰτε εἰς τὴν καθαρεύουσαν εἰτε εἰς τὴν δημοτικὴν, δίδουν τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν πρὸς λύσιν Γρίφον.

Συριανός

Τέλος τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 2.

15. Ροδάκινα (ρόδα, Κίνα). — 16. Μισοῦρης (μῦς, σοῦ, ρίς ἢ μῦς, Σοῦρης). — 17. Ἁγίς-σιγά. — 18.

19. ΣΑΝΤΙΑΓΟΝ
 Ρ Ο Δ Α Ν Ο Σ (Ἄνταϊος, νόσος, Ο Ε Ι Υ Τάχος, Ἰανός, γά- Δ Ε Ν Δ Ρ Ο Ν τος, ὅταν). — 20-24. Α Δ Β Τ Διὰ τοῦ Ν: Ἄρνος, Ν Ι Ρ Β Α Ν Α ὄνος, νόμος (ἡ τό- Ο Ρ Ν Γ νος). Ἄννα, νεῦμα. Σ Υ Ν Τ Α Γ Η — 25. ΘΗΒΑΙ (Θωρηκτόν, Ἦρα, Βόλγας, Ἀθῆναι, Ἰνδία). — 26. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. — 27. Φύσεως ἀποστῆναι χαλεπὸν (φί σὲ ο, σὰ πῶς τί ναί, χαλ ἐπ' ὧν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—273]

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ
 «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»
 Ἐγκρίνονται: Θεσσαλονίκης: Φρέντ Ἀστιαρ, Πύργου: Δωρέττα Γιούνη.

[ΑΗ'—274]

Ἀπορρίπτονται αἰτήσεις: τῶν Βόρις Κάρλωφ καὶ Κοκκινούφίτσας (μὲ τίς 15 ἀποκαλύψεις τῆς).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΑΗ'—275]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
 «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ». Μετὰ δυσκολωτάτης κριτικῆς ἀποφασίσαν νὰ δώσουν τὰ Βραβεῖα εἰς τοὺς ἑξῆς: Α') Λαμαρτίνος, Β') Ἰόνιον Πέλαγος, Γ') Βασιλίσσα Νεφερτίτι. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμε.

[ΑΗ'—276]

Ἐπειτα ἀπὸ ἐτήσια ἐπιτυχὴ δράση, εἰσερχόμεθα μὲ περισσώτερη ἀρετὴ καὶ κέφι εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡρώδους μας. **ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κοσμοκράτωρ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Κατάσκοπος 33, ΤΑΜΙΑΣ: Γλεντζές. Μέλη:** Κόκκινος Παληάτσος, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν, Πανζουρισμός, Λόρδος Βόρνον, κ.λ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—277]

Συνέχεια ἀποκαλύψεων: Νινέττα—Ἀλ-Σιγανάκη, Γαλήνη—Οἰκονόμου, Ἥλιος—Παρχίτης—Μιχαηλίδου, Ἀρσενικός Νο 4—Γιαννακοπούλου, Σκίουρος—Φλόκας, Βασίλειος Βουλγαροτόνος—Ἀσημής, Μαστροχαλαστής—Μακρῆς, Δευκὴ Καμέλια—Πελετέκη, Ἀραχνιασμένη Λύρα—Βουτυρά, Δυστυχημένη Κάλυμνος—Πελεκάνου, Ἰόνιον Πέλαγος—Σακκελαρόπουλος, Ὀλυμπιονίκης—Μάνση, Κοκκινόπιπτερο—Μάνσης.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—278]

«Ανοικτόκαρδοι» στὸ ζήτημα τοῦ δημοφιλίστου ἔγινε κάποια παρεξήγησης. Τὴν τροποποίησιν τῶν ὑπολοίπων ψήφων ἀφίνω ἐντελῶς στὴ διάθεσί σας.

Δεῦλᾶ

[ΑΗ'—279]

Νινέττα, πολὺ εὐγενικώτερο θὰ ἦταν ἂν μοῦ ζητούσας μὴ ἀπλὴ συγγνώμην παρὰ νὰ δημοσιεύσῃς τὴν ΑΗ'—220. Τὴ ἡ-θελεις νὰ παραστήσῃς μ' αὐτό; . . Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστῇς διὰ τὸ μάθημα εὐγενείας ποὺ σοῦ ἔδωκα, σοῦ χρειάζονται πολλὰ ἀκόμη.

ΡΙΦΟΛΕΤΤΟΣ

[ΑΗ'—280]

Βαλεντίνε, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις Μ. Μυστικὰ; Παράξενη Μικρούλα

[ΑΗ'—281]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα—λες ἀπὸ 14—18 ἐτών. Δίσις: Ἠλίαν Ν. Ἀναγνωστόπουλον, Ἀφροδίτης 5, Καλλιθέαν. Σπαθιστὴ, συγγνώμην.

Σκορπιός

[ΑΗ'—282]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλοῦς-ες. Δίσις: Γ. Γερᾶκη, Πόστ-Ρεσάντ, Καλλιθέαν. Σκορπιέ, κοιμᾶσαι;

Σπαθιστῆς

[ΑΗ'—283]

Ὅσοι ἀργήσαν νὰ λάβουν ἀπάντησιν, νὰ μὲ συγχωρῶν. Ἀργοπόρησα λόγω ἀσθενείας.

Σπαθιστῆς

[ΑΗ'—284]

Τιτάν, Κυκλών, δὲν λέγομαι Σαβδίτης (Διάπλ. βεβαίως.) Ρόμπερ Τεῦλορ

[ΑΗ'—285]

Τόμπολα = Λαμπρότο, ἡ [ΑΗ'—115] λανθασμένη (Διάπλ. Βεβαίως). Ἀμάραντος Δόξα, γιατί δὲν ἀνοίγεις τὸ στομάχά σου ν' ἀπαντήσῃς στὴν Τόμπολα; Μαίρη Σίνα

[ΑΗ'—286]

Ὑπερευχαριστοῦμε τὰ ὑπερπεντήκοντα εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ ἐστάλησαν τὴν ψῆφον τῶν σὸν διαγωνισμὸν μας. Ἀπορρίπτουμε δὲ—διὰ νὰ γίῃ ἡ ἀμιλλὰ μεγαλυτέρα μετὰ τῶν ψηφισμένων—νὰ παραταθῇ τὸ δημοφιλίστα μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—287]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ δλοῦς. Δίσις: [ΑΗ'—163].—Δεῦλᾶ; ; πότε τελειώνεις γιὰ ν' ἀρχίσω; ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

[ΑΗ'—288]

Διαπλασόπουλα, μπορεῖτε νὰ μὲ ἀποκαλύψετε; Περιμένω!

Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν

[ΑΗ'—289]

Ἀγριοκόριτσο, Νεφερτίτι, Βερώνη, Θλίμ-μένη Γοητεία, Ἰνδιάνη, Παιχνιδιάρη, Ξανθὴ Ὑδροπούλα, Λιμνοθαλασσινή, Τά-νταλε, Σιδηρὴ Δούξ, περιμένουμε καὶ τοὺς δικούς σας ψήφους στὸ δημοφιλίστα μας [ΑΗ'—163]. Προθεσμία μέχρι 30 Ἀπριλίου.

ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

Ἀντιπρόσωπος «Ανοικτόκαρδων»